

Arrest

**nr. 67 591 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HOFMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 november 2004 bij de Belgische ambassade te Jakarta een aanvraag tot afgifte van een visum type C (toerisme) in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 november 2004 de beslissing om het door verzoekster gevraagde visum toe te staan. Verzoekster kwam op 7 december 2004 het grondgebied van de Schengenzone binnen via de luchthaven Schiphol.

1.3. Bij schrijven van 14 maart 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van een duurzame samenwoning met de heer R. T., een Belgisch onderdaan, in toepassing van

de ministeriële omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie.

1.4. Verzoekster legde op 10 november 2009, samen met haar Belgische partner, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.5. Op 13 april 2010 diende verzoekster, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Verzoekster werd op 30 september 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. De procureur des konings van het parket van Antwerpen verzocht de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Deurne en de bewaarder van het bevolkingsregister van de stad Antwerpen, district Deurne op 24 februari 2011 om de wettelijke samenwoning van verzoekster en haar Belgische partner uit het Rijksregister te schrappen, nu hij van oordeel was dat deze verklaring van wettelijke samenwoning ongeldig werd opgemaakt. Hij stelde hierbij dat de partner van verzoekster naar Chinees recht gehuwd is met een Chinese vrouw en er geen bewijs voorligt dat dit huwelijk werd ontbonden of nietig verklaard. Hij wees erop dat de partner bijgevolg geen nieuw huwelijk of wettelijke samenwoning kan aangaan met een andere persoon, omdat dit in strijd is met de Belgische openbare orde.

1.8. Bij brief gedateerd op 2 maart 2011 deelde een gemachtigde beambte van het stadsbestuur van Antwerpen aan verweerder mee dat de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster en haar Belgische partner “ongedaan” werd gemaakt en werd “verwijderd uit het rijksregister”.

1.9. Op 4 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 27 mei 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [R., U. M.] [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980; het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd.

De wettelijke samenwoning die betrokkene is aangegaan met haar partner werd op vraag van de Procureur des Koning uit het rijksregister verwijderd, aangezien deze wettelijke samenwoning onterecht werd afgesloten omwille van volgende redenen:

‘Om een verklaring wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, moeten beide partijen voldoen aan de voorwaarde niet verbonden te zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning (art. 1475 §2, 1° B.W.).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 19.06.2008 een verzoek tot gezinshereniging ontvangen, ingediend ten gunste van [Y. Y.] [...] van Chinese nationaliteit, gebaseerd op haar huwelijk dd 26.04.2006 met [T. R.]. Bij de visumaanvraag bevindt zich een Chinese huwelijksakte waaruit het huwelijk van [T.] met [Y. Y.] blijkt. Tijdens het daarop volgende politieonderzoek verklaarde [T.] dat hij destijds met een Chinese vriend op reis was geweest naar China, dat deze hem gevraagd zou hebben om borg te staan voor zijn zuster die naar België wilde komen, dat hij daarmee instemde, dat hij in China enkele papieren heeft ondertekend hoewel hij geen Chinees kent en dat hij zich niet realiseerde dat hij aldus een huwelijk heeft gesloten. Hij wenste dat het huwelijk zo snel mogelijk werd ontbonden.

Naar Chinees recht komt een huwelijk tot stand door het laten registreren van de huwelijksakte. Het is dus mogelijk dat meneer een document ondertekende dat een huwelijksakte blijkt te zijn geweest en dat dit document achteraf werd geregistreerd bij de daartoe bevoegde overheid.

Aldus is naar Chinees recht een vormelijk correct huwelijk tot stand gekomen, zodat [T.] naar Chinees recht gehuwd is met [Y. Y.]. Zolang er geen bewijs voorligt dat dit huwelijk werd ontbonden of nietig-verklaard is [T.] dus nog gehuwd en kan hij geen nieuw huwelijk aangaan voor de ontbinding van het vorige, noch een wettelijke samenwoning aangaan met iemand anders. Het feit dat het huwelijk van [T.] met [Y.] niet in het Rijksregister werd opgenomen, doet hieraan niets af. Het zou in strijd zijn met de Belgische openbare orde, indien de ambtenaar van de burgerlijke stand zou toelaten dat een Belgische onderdaan reeds een nieuwe wettelijke samenwoning aangaat, zonder ontbinding van zijn vorig huwelijk. Ook het feit dat [T.] beweert nooit te hebben ingestemd met zijn Chinees huwelijk doet hieraan niets af. Een huwelijk met wilsgebreken blijft immers bestaan, zolang het niet werd nietig-verklaard.

Meneer [T.] heeft nooit een bewijs van ontbinding van zijn Chinees huwelijk voorgelegd en was dus nog steeds gehuwd met [Y. Y.] op het ogenblik van het opmaken van de verklaring wettelijke samenwoning met [R. U.], zodat niet was voldaan aan de vereisten van art. 1475 §2, 1° B.W.

Mijn ambt is van oordeel dat in deze omstandigheden er dan ook geen verklaring van wettelijke samenwoning had mogen worden opgemaakt en geregistreerd in het Rijksregister.

Op basis hiervan werd de wettelijke samenwoning ook effectief uit het rijksregister gehaald en bestaat er bijgevolg geen verwantschapsband meer tussen betrokkenen.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van “de leer van de intrekking van de administratieve rechtshandeling”.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Op 9.3.2007 werd de heer [T.] verhoord door de lokale Politie te Antwerpen. Hij verneemt dan dat hij op 26.4.2006 zou in het huwelijk getreden zijn in China met een Chinese vrouw. Hij verklaart dat hij naar China gereisd is met een vriend, die in Antwerpen een Chinees restaurant exploiteert.

Deze vriend vroeg hem in China borg te staan voor zijn zuster opdat deze naar België zou kunnen komen, en hij heeft dan enkele papieren ondertekend, zonder te beseffen welke.

Hij heeft deze zuster nooit gezien en er is geen huwelijksfeest geweest.

De heer [T.] verklaart volledig verrast te zijn bij het horen dat hij in China gehuwd zou zijn.

In een verklaring bij de Politie de dag nadien toont hij zijn paspoort, waaruit blijkt dat hij in China geweest is, en dit voor de eerste keer, van 23.4 tot 5.5.2006.

Dit feitenrelaas wordt door tegenpartij niet ontkend en in de bestreden beslissing hernomen.

Het huwelijk werd overigens nooit overgeschreven in de registers te Antwerpen.

Het verhoor van de heer [T.] is een gevolg van de vraag van tegenpartij gesteld in een brief van 14.11.2006 aan de Procureur des Konings te Antwerpen, dit in het raam van het onderzoek naar de visumaanvraag gezinshereniging door de Chinese vrouw.

Op 21.3.2007 meldt de Procureur des Konings aan tegenpartij dat het huwelijk in China afgesloten duidelijk een schijnhuwelijk is.

Het huwelijk kan volgens de Procureur niet erkend worden wegens strijdigheid met de openbare orde (artikel 21 WIPR) (de Procureur zegt dat het huwelijk erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen, terwijl het de vrouw moet zijn; op blz. 2 van de brief is sprake van Turkije, terwijl het Turkse volk reeds in de Middeleeuwen uit de hoge Altai, gelegen in Centraal Azië o.m. in het huidige China naar Anatolië is vertrokken).

Op 3.4.2007 weigert tegenpartij aan de Chinese vrouw de aanvraag visum gezinshereniging, ingediend op 19.6.2006, omwille van schijnhuwelijk, strijdig met de openbare orde, dat bijgevolg in België niet kan erkend worden.

Dit wordt aan de Procureur meegedeeld op 26.11.2007.

In een brief van 30.6.2008 meldt tegenpartij aan de Stad Antwerpen dat verzoekster op 7.12.2004 België binnenkwam met een toeristenvisum en bij een vriendin in Mechelen ging wonen.

Sinds begin 2006 woont ze samen met de heer [T.] en op 14.3.2007 diende ze een aanvraag om machtiging tot verblijf in, waarover nog geen beslissing werd genomen.

De heer [T.] was reeds tweemaal gehuwd en er werd een onderzoek naar schijnhuwelijk gevoerd i.v.m. zijn "huwelijk" met een Chinese vrouw, wiens visumaanvraag om die reden geweigerd werd.

In een nieuwe brief van 5.11.2010 meldt tegenpartij aan de Stad Antwerpen dat na vorige brief van de Stad geen informatie meer werd ontvangen, en dat verzoekster op 30.9.2010 een F-kaart ontving t.g.v. haar aanvraag ingediend op 13.4.2010.

Tegenpartij schrijft ook dat verzoekster blijkbaar "als illegaal in België gebleven" is, terwijl dit te wijten is aan het feit dat tegenpartij nooit een beslissing genomen heeft over de verblijfsaanvraag ingediend op 14.3.2007!

Op 21.2.2011 weigerde de Stad Antwerpen het huwelijk tussen verzoekster en de heer [T.] te voltrekken, verwijzend naar het zagezegd huwelijk met de Chinese vrouw.

Op 24.2.2011 vroeg de Procureur aan de Stad Antwerpen de wettelijke samenwoning te schrappen. Dit werd door de Stad Antwerpen aan verzoekster en haar partner meegedeeld op 2.3.2011.

Twee dagen later nl. op 4.3.2011 trok tegenpartij het verblijf van verzoekster in t.g.v. deze schrapping.

Uit de brieven van tegenpartij van 21.3.2007 en 30.6.2008 blijkt dat, wanneer zij aan verzoekster op 30.9.2010 verblijf heeft toegekend op grond van artikel 40ter Vw. t.g.v. haar partnerschap met de heer [T.], zij volledig op de hoogte was van het vermeend huwelijk van deze man met de Chinese vrouw.

Dit huwelijk is nochtans het enige "feit" op grond waarvan aan het partnerschap een einde wordt gesteld.

Uit geen enkel feit blijkt dat de heer [T.] bedrog heeft gepleegd wanneer hij bij de Stad Antwerpen een wettelijke samenwoning met verzoekster heeft laten registreren, vermits uit de bestreden beslissing blijkt dat in zijn ogen dit huwelijk niet bestond.

Op dat ogenblik bestond zelfs in de ogen van tegenpartij dat huwelijk niet vermits in de visumweigering van 3.4.2007 staat dat het zagezegd huwelijk tussen de heer [T.] met de Chinese vrouw strijdig is met de openbare orde en bijgevolg niet in België kan erkend worden.

A fortiori heeft verzoekster geen enkel manoeuvre gebruikt om op bedrieglijke wijze haar verblijf door een wettelijke samenwoning te bekomen.

De beslissing om haar verblijf te geven heeft voor haar bepaalde rechten geschapen, vermits ze voordien geen verblijfsrecht had en nadien wel.

Nu zij geen bedrog heeft gepleegd en tegenpartij geen enkel nieuw gegeven aanbrengt waarom zij anders de zaak beoordeelt in maart 2011 dan in 2007, 2008 en 2010, op het ogenblik van het toekennen van het verblijfsrecht, is de bestreden beslissing in strijd met de leer van de intrekking van de administratieve rechtshandeling.

Er wordt verwezen naar RvV 26.9.2008, nr. 16.459.

Ten tweede wordt de motiveringsplicht geschonden omdat tegenpartij niet uitlegt waarom ze voordien meende dat het zagezegd huwelijk tussen de heer [T.] en de Chinese vrouw - enig motief voor de bestreden beslissing- niet erkend kon worden in België en bijgevolg geen rechtsgevolgen kan scheppen,

en nu wel, terwijl er geen enkel nieuw gegeven is sedert de toekenning van het verblijfsrecht die dit kan verantwoorden.

Dat tegenpartij van mening verandert in navolging van de Procureur, die ook om onverklaarbare redenen zijn kar heeft gekeerd, doet niet ter zake: tegenpartij is verantwoordelijk voor zijn eigen houding en zijn eigen beslissing.

Het is eveneens strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer tegenpartij een voor verzoekster gunstige beslissing neemt op een bepaald ogenblik en later, zonder enig nieuw gegeven, deze zelfde gegevens, opnieuw onderzoekt en anders apprecieert. Er wordt verwezen naar hetzelfde arrest.

Tevens wordt het vertrouwensbeginsel geschonden omdat de burger er mag van uitgaan dat de overheid zich houdt aan een vaste gedragslijn, wat hier niet het geval is zoals uit het voorgaande blijkt. Er wordt verwezen naar RvV 13.3.2009 nr. 24.181.

Tenslotte wordt het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Tegenpartij kan immers niet beweren dat er een huwelijk tussen de heer [T.] zou bestaan met de Chinese dame, bij het beoordelen van het verblijfsrecht van verzoekster, en anderzijds zeggen dat er geen huwelijk bestaat wanneer de visumaanvraag van de Chinese vrouw wordt beoordeeld. Er wordt verwezen naar RvV 24.11.2009, nr. 34.677.”

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster twee zaken door elkaar haalt.

Het feit dat de visumaanvraag van mevrouw [Y. Y.], van Chinese nationaliteit bij beslissing van 3 april 2007 geweigerd werd omdat het huwelijk tussen de heer [T.] met de Chinese vrouw strijdig werd bevonden met de openbare orde en niet erkend kon worden in België, betekent geenszins dat het huwelijk tussen de heer [T.] en mevrouw [Y. Y.] niet bestaat of nietig werd verklaard.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet, zoals bepaald in het verzoek tot schrapping van de wettelijke samenwoning van het parket van de procureur des konings te Antwerpen, dat het huwelijk naar Chinees recht correct tot stand is gekomen. Dit impliceert niet dat het huwelijk tevens erkend dient te worden in België. Het huwelijk werd inderdaad niet ingeschreven in het Rijksregister, echter, dit doet aan het voorgaande geen afbreuk en betekent wederom niet dat het huwelijk wordt beschouwd als ‘niet bestaande’.

[...]

Gelet op het feit dat het parket van de procureur des konings te Antwerpen verzocht om de wettelijke samenwoning uit de rijksregisters te schrappen, kon verwerende partij niet anders dan een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster in toepassing van artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet. Immers, het geregistreerd partnerschap werd beëindigd.

Verzoekster betwist niet dat de heer [T.] nog gehuwd is met een Chinese onderdane, waardoor zij de motieven van de bestreden beslissing erken[t]. Daarenboven werd door de heer [T.] nooit een bewijs voorgelegd waaruit zou blijken dat het huwelijk beëindigd werd.

Het feit dat verwerende partij op de hoogte zou geweest zijn van het huwelijk tussen de heer [T.] en de Chinese onderdane op het moment dat verzoekster een wettelijke samenwoning aanging met de heer [T.], doet geen afbreuk aan de geldig genomen beslissing.

Immers, nadat er een meldingsfiche voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk opgesteld werd ten aanzien van verzoekster en de heer [T. R.], werd er d.d. 30 juni 2008 een schrijven gericht aan de burgerlijke stand te Deurne met het verzoek het voorgenomen huwelijk grondig te onderzoeken. Toen d.d. 10 november 2009 verzoekster en de heer [T.] een wettelijke samenwoning aangingen, was dit onderzoek nog aan de gang. Verwerende partij kan niet verweten worden eerst te wachten op een grondig onderzoek van het Parket van de Procureur des Konings om huidige beslissing te nemen.

Verzoekster toont niet aan als zou er in casu sprake zijn geweest van een bestuurlijke beslissing op basis waarvan haar enig voordeel werd geleverd. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

" (...) Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die beslissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. (...) Het eerste middel is ongegrond. " (R.v.St., arrest nr. 162.331 d.d. 06 september 2006, Staatsraad Brewaeys, G/A 134.458/VII-35.981)

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekster niet kan aantonen dat de beslissing genomen zou zijn op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

[...]

Waar verzoekster vervolgens verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt verwerende partij vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit arrest ook in haar situatie van toepassing zou zijn. Een loutere verwijzing naar een arrest kan niet voldoende zijn om aan te tonen dat huidige betreden beslissing niet correct zou zijn genomen."

2.1.3.1. Allereerst dient te worden gesteld dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met *"de leer van de intrekking van de administratieve rechtshandeling"*. De in casu bestreden beslissing kan immers niet worden beschouwd als zijnde een beslissing waarbij de eerder genomen beslissing van verweerder waarbij verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België als familielid van een Belg werd erkend op basis van een jurisprudentiële constructie en ab initio uit het rechtsverkeer werd verwijderd. De bestreden beslissing werd namelijk genomen in toepassing van een uitdrukkelijke wetsbepaling – met name artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – en vermeldt in hoofding duidelijk dat het gaat om een beëindiging van het verblijfsrecht. Tevens wordt in het eerste lid van de bestreden beslissing duidelijk verwezen naar het feit dat *"een einde [wordt] gesteld aan het recht op verblijf van [R., U. M.]"*, zodat niet kan worden besloten dat verweerder oordeelde dat verzoekster in de periode voorafgaand aan het ogenblik waarop de registratie van de wettelijke samenwoning werd ongedaan gemaakt niet beschikte over een verblijfsrecht. Gelet op voorgaande vaststellingen kan uit het gegeven dat verweerder in fine van de bestreden beslissing het woord *"ingetrokken"* gebruikte, niet afgeleid worden dat hij deze term in de strikt juridische zin gebruikte en dat verweerder een beslissing nam met terugwerkende kracht.

De verwijzing door verzoekster naar het arrest nummer 16 459 van de Raad van 26 september 2008 doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

2.1.3.2. Voorts moet worden toegelicht dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motivering die ten grondslag ligt van de bestreden beslissing kent, doch aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door verweerder. Er dient derhalve te worden aangenomen dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsverplichting. Deze dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zoals dit artikel bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”.

Deze bepaling is, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tevens van toepassing op de familieleden van een Belg.

In casu wordt niet betwist dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen tijdens de eerste twee jaar van het verblijf van verzoekster in de hoedanigheid van familielid van een Belg. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een einde stelde aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat haar geregistreerd partnerschap is beëindigd. Hij verwees hierbij naar de vraag van de procureur des konings van het parket te Antwerpen om de verklaring van wettelijke samenwoning te verwijderen uit het rijksregister, naar het feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning ook effectief uit het rijksregister werd geschrapt en naar het gegeven dat er aldus geen verwantschapsband meer bestaat tussen verzoekster en haar partner.

In zoverre verzoekster stelt dat het eerdere huwelijk te China van haar partner het enige feit is op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is immers, zoals reeds gesteld, niet gegrond op het feit dat de partner van verzoekster volgens Chinees recht reeds gehuwd is, doch wel op de vaststelling dat de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner ongedaan werd gemaakt en werd verwijderd uit het Rijksregister en er bijgevolg geen verwantschapsband meer bestaat tussen verzoekster en haar partner. Verzoeksters betoog dat verweerder op het ogenblik dat hij besliste dat zij in het bezit mocht worden gesteld van een F-kaart volledig op de hoogte was van het vermeende huwelijk van haar partner met een Chinese onderdaan is dan ook niet dienstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verweerder heeft het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd op grond van een feit dat dateert van na de erkenning door verweerder van het verblijfsrecht van verzoekster als familielid van een Belg, met name het gegeven dat op 2 maart 2011 de verklaring van wettelijke samenwoning ongedaan werd gemaakt en werd geschrapt uit het Rijksregister. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder diende te motiveren waarom hij, nadat hij eerder had gesteld dat het huwelijk in China van haar partner niet erkend kon worden en geen rechtsgevolgen in België kon hebben, thans wel van mening is dat voormeld huwelijk rechtsgevolgen heeft in België. Het verblijfsrecht van verzoekster wordt verder evenmin beëindigd om reden dat de partner van verzoekster bedrog zou hebben gepleegd of om reden dat verzoekster haar verblijfsrecht op bedrieglijke wijze heeft verworven.

Het motief in de bestreden beslissing dat de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner ongedaan werd gemaakt en werd geschrapt uit het Rijksregister vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster betwist deze gegevens ook niet. De Raad stelt vast dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat uit het gegeven dat de verklaring van wettelijke samenwoning ongedaan is gemaakt en is geschrapt uit het Rijksregister blijkt dat het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan, is beëindigd. Als gevolg van het ongedaan maken van de verklaring van wettelijke samenwoning is er immers geen sprake meer van een geregistreerd partnerschap en van een verwantschapsband tussen verzoekster en haar partner.

In de mate dat verzoekster lijkt te willen aangeven dat de gemachtigde beambte van de stad Antwerpen ten onrechte besliste om over te gaan tot het ongedaan maken van de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning en met de verwijdering van deze verklaring van wettelijke samenwoning uit het Rijksregister kan de Raad slechts vaststellen dat hij geen rechtsmacht heeft om deze beslissing te beoordelen en dat niet blijkt dat verzoekster tegen deze beslissing, met succes, een beroep instelde bij het bevoegde rechtcollege

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.1.3.3. Waar verzoekster betoogt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende door zonder dat er een nieuw gegeven was haar situatie opnieuw te onderzoeken en dezelfde gegevens anders te

appreciëren kan het volstaan op te merken dat haar uiteenzetting feitelijke grondslag mist en te verwijzen naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel waar werd vastgesteld dat er wel degelijk een nieuw gegeven – namelijk dat het feit dat de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning “ongedaan gemaakt” werd en werd verwijderd uit het Rijksregister – aan de basis ligt van de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel blijkt niet.

2.1.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet nogmaals worden geduïd dat het feit dat verweerder vaststelde dat de verwantschapsband tussen verzoekster en haar partner niet langer bestaat aan de basis ligt van de bestreden beslissing. Tevens moet worden gesteld dat het gegeven dat verweerder oordeelde dat de Chinese echtgenote van de Belgische man met wie verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde geen verblijfsrechtelijk voordeel kan halen uit het huwelijk niet verhindert dat verweerder later vaststelt dat het loutere bestaan van dit huwelijk een ander bestuur ertoe bracht de door verzoekster en voormelde Belgische man afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning ongedaan te maken en dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van deze vaststelling het verblijfsrecht van verzoekster, dat gebaseerd was op het bestaan van deze verklaring van wettelijke samenwoning, te beëindigen. Verzoekster kan, los van de vaststelling dat in de continentale rechtstraditie arresten geen bindende werking hebben, ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nummer 34 677 van de Raad aangezien niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest identiek of vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.3.4. Het vertrouwensbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe enige schending van het vertrouwensbeginsel vast te stellen. Zij toont namelijk niet aan dat verweerder haar ooit enige toezegging zou hebben gedaan of dat de genomen beslissing niet conform de vaste gedragslijn zou zijn. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad met nummer 24 181 van 13 maart 2009, doch de Raad kan slechts vaststellen dat het arrest met dit nummer dateert van 4 maart 2009 en geen stellingname omtrent de toepassing van het vertrouwensbeginsel omvat.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Volgens deze wettelijke bepaling is de door tegenpartij ingeroepen bepaling nl. artikel 42quater, § 1, 4° Vw. niet van toepassing indien het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België.

Hieruit blijkt dat indien het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging 3 jaar geduurd hebben, waarvan minstens 1 jaar in België, aan het verblijf geen einde kan gesteld worden.

De verklaring van wettelijke samenwoning werd genoteerd op 10.11.2009, d.w.z meer dan 1 jaar vóór de schrapping op 2.3.2011.

De wet laat dus toe dat twee van de drie jaar meegeteld worden indien er gezamenlijke vestiging is, ofwel in België ofwel in het buitenland.

Welnu, uit de briefwisseling van tegenpartij blijkt dat zij aanneemt dat verzoekster en de heer [T.] samenwonen, d.w.z. een gezamenlijke vestiging hebben sedert begin 2006, en bijgevolg meer dan de vereiste twee jaar, zelfs meer dan de in het totaal vereiste duur van drie jaar.

Bijgevolg is § 4, 1° voornoemd geschonden door het verblijf in te trekken terwijl verzoekster aan de voorwaarden van deze bepaling voldoet die als gevolg hebben dat het verblijf niet meer kan worden ingetrokken.”

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zoals blijkt uit het administratieve dossier, en zoals eveneens gesteld wordt door verzoekster in dit middel, de wettelijke samenwoning werd aangegaan op 10 november 2009. De bestreden beslissing werd genomen op 4 maart 2011, zijnde minder dan 1 jaar en 5 maanden nadat de samenwoning werd aangegaan en dus minder dan de drie jaar zoals bepaald in artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Daarenboven diende verzoekster pas d.d. 13 april 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als partner duurzame relatie, in functie van de heer [T.].

[...]

Verzoekster maakt een schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet geenszins aannemelijk.

Verzoekster maakt evenmin duidelijk wat zij bedoeld met het schrijven van de verwerende partij waaruit zou blijken dat zij en de heer [T.] een gezamenlijke vestiging hebben sinds 2006. Daarenboven heeft verwerende partij de eer te herhalen dat het ontegensprekelijk vaststaat dat er pas een wettelijke samenwoning werd aangegaan op 10 november 2009.”

2.2.3. Artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De Raad merkt op dat verzoekster uitgaat van een onvolledige lezing van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Door louter voor te houden dat zij voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden die voorzien zijn in voormeld wetsartikel toont zij immers niet aan dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van deze bepaling die slechts van toepassing is indien aan alle in deze bepaling gestelde vereisten is voldaan.

De uiteenzetting van verzoekster laat dan ook niet toe een schending van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK